

Sebestény-Jáger Orsolya

Ida meséje

(in memoriam Gárdonyi Géza)

Ida mindig mesélt.
Magával hozta a fákat, a mélységes tavakat,
melyeknek tükre rezdületlen,
csak szárnyukkal súrolják az esti madarak.

Ida mindig mesélt.
Vagy őt mesélte az idő, mely örvényekkel jár,
s csönddel is, mely mindennél fehérebb,
bíbor bilincse feloldoz, vagy bezár.

Ida mindig mesélt.
Mi körébe gyűltünk, s hallgattuk álmodó szemekkel,
ahogy csak akkor tud hallgatni a szív,
ha gyermek marad legbelül az ember.

Pedig őt is mesélték.
Mintha kenyeret szelne az időtlen emlékezet,
mit egymásnak adhatunk csak tovább,
mert valaha régen, így rendeltetett.

Lénye tiszta és egyszerű,
és mindvégig tanít, mert erre lett hívatva.
Ida mindig mesélt. S meséjét, tudom ma már:
az Égben fenn az élő Isten adta.

Egri csillagok

Gyermekszemmel nem értettem még,
miért is szép, miért is él annyi éve már.
Majd jött a tél, újra tél és télre nyár,
és oly sok év után nyaram végtelenje int:
a könyvet kezembe vettem megint.

Titka megfejthetetlen, de mégis szól a hang,
mint templomtoronyban a zengő ércharang.

Mondd emlékszel-e még?
hogy küzdött a nép, hogy megvédje hitét,
Mennyi harc, mennyi hűséges erő,
hiába volt óriás sereg a túlerő.
Kövelték őt, áldott vezér volt Dobó,
a hazáját védte, mely el nem adható.
Emlékszel-e még Gergőre, Vicára?
Nevükben erdő, s patak csobogása.

S mint fák alatt a tiszta ér, azóta is elkísér,
hétköznapjaimban is ott van velem
e felnőtté érlelődő gyermekszerelem.

Mondd emlékszel-e még annyi év után?
Mikor a két anya egy fénylő délután,
mert megadta számukra az Ég,
visszakapta végül saját gyermekét.

S ha újra olvasod felnőtt szemekkel,
jobbá lesz szívedben az ember.
Csönd borul föled, lombok között az ág,
ha hűséges hittel olvasod tovább,
s meglátod majd: mint fenn, az egri csillagok
a legszebb Lényeg már a lelkedben ragyog,